

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/43/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711209149
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8711209149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu MVDr. Z. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XX, S., štátny občan SR, právne zastúpeného Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom, Mnoheľova 17, Poprad, proti žalovanej MUDr. H. Q., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom K. XX, S., prechodne bytom K. X. XXX/XX, S., štátny občan SR, právne zastúpenej JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, Hradné námestie 29, Kežmarok, o zaplatenie 1.255,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 21C 115/2012-402 zo dňa 25. 11. 2013 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku I., II.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 86,28 Eur s 9,25% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1.6.2011 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Prvostupňový súd ďalej zastavil konanie v sume 16,60 Eur a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci samej vedených v konaniach sp. zn. 21C/397/2012, 21C/398/2012, 21C/399/2012.

Z výsledkov vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, že žalobca nepochybne zaplatil úhrady tak ako si uplatnil za vyššie uvedené mesiace v roku 2008, čo preukázal listinnými dôkazmi. Žalovanú písomne vyzýval a naposledy výzvou jej doručenu dňa 31.5.2011 na zaplatenie dlhu v 1 z celkovo zaplatených úhrad. Súd mal za to, že obidvaja podieloví spoluvlastníci majú rovnaké práva a povinnosti k spoločnému vlastníctvu, ktoré nebolo doposiaľ vyporiadané, ani neboli súdom k nehnuteľnostiam upravené práva a povinnosti osobitnou žalobou, preto sa majú obaja účastníci konania podieľať na nákladoch rovnakým dielom. S prihliadnutím na okolnosti predmetného prípadu súd túto situáciu posúdil s prihliadnutím na dobré mravy. Osobité okolnosti, ku ktorým súd prihliadol boli, že žalobca bránil a bráni v užívaní rodinného domu žalovanej v celom rozsahu. Napriek nariadenému predbežnému opatreniu žalobca neodstránil kovovú zábranu, ktorú osadil dňa 1.6.2008 tak, aby sa žalovaná nedostala do časti domu - prízemie, čo potvrdil aj žalobca. Takéto rozhodnutie urobil žalobca sám, bez akejkoľvek dohody so spoluvlastníčkou domu. Ak aj teda nedošlo k dohode medzi účastníkmi konania, žalobcovým právom, ktorému by pravdepodobne bola súdom poskytnutá ochrana, bolo podať žalobu na úpravu práv k nehnuteľnosti alebo k nehnuteľnostiam na ich dočasné užívanie, teda do vyporiadania majetku. S takouto svojvoľnou formou obmedzenia užívania spoločnej nehnuteľnosti, akú zvolil žalobca, súd nemohol súhlasiť, pretože je právne neprípustná. Žalobca svoje konanie spočívajúce v osadení železnej zábrany nemôže ospravedlňovať radou právnikov, pretože Občiansky zákonník mu poskytuje právnu ochranu spočívajúcu v občianskoprávných inštitútoch, ktorú je potrebné v obdobných prípadoch aplikovať. Aj keby nebolo súdom nariadené predbežné opatrenie, žalobca nie je oprávnený

rozdeliť nehnuteľnosť bez dohody so spoluvlastníkom a rozhodnutia súdu, keďže sa toto užívanie riadi režimom spoluvlastníctva, kde podiely oboch účastníkov konania sú rovnaké - ideálne. Žalobca si svojim konaním uzurpoval právo na jemu vyhovujúcu časť rodinného domu, k prízemiu, keďže ide o časť prístupnejšiu k suterénu, kde sa nachádza jeho veterinárna ambulancia, ktorú prevádzkuje v rodinnom dome. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca nebral ohľad pri vymedzení si obývaného priestoru v dome na zdravotný stav žalovanej, ktorá je zdravotne ťažko postihnutá, po operácii umelého kĺbu, keďže jej ponechal vrchnú časť domu, do ktorej má problém sa dostať. Z týchto dôvodov súd prihliadol na dobré mravy, keďže žalovaná nebýva v rodinnom dome od júna 2008, a preto by nebolo spravodlivé od nej požadovať platby, ktorých spotrebiteľom je výlučne žalobca, nanajvýš keď v rodinnom dome prevádzkuje svoju veterinárnu ambulanciu, čo je zrejme z internetových stránok a dom disponuje len jednými elektrickými hodinami a jedným meračom na plyn, čo sám potvrdil. Na pojednávaní dňa 18.10.2012 právny zástupca žalobcu za prítomnosti žalobcu uviedol, že voči jeho osobe nie je vedené trestné stíhanie. Súd však zistil lustrovaním v trestnom registri, že dňa 28.6.2012 bola na tunajší súd v trestnej veci podaná proti žalobcovi obžaloba. Táto skutočnosť mu preto už musela byť známa, keď došlo k takému vyjadreniu na pojednávaní. Z týchto dôvodov súd nepriznal väčšinu uplatnených nárokov žalobcom, pretože takéto rozhodnutie by bolo proti dobrým mravom.

K vznesenej námietke premlčania právnym zástupcom žalovanej súd prvého stupňa uviedol, že nároky žalobcu za rok 2008 boli premlčané v rámci trojročnej lehoty, keďže žalobca nepreukázal, či už priame alebo nepriame úmyselné konanie žalovanej, a priori neplatí úhrady. Toto žalobcom tvrdené úmyselné konanie žalovanej vyvracia listinný dôkaz - správa od VSE na č.l. 388, že sa podieľala na platbách elektriny za chatu Z.. Je síce pravdou, že ostatné vyššie tvrdené platby (dane) žalovaná nepreukázala. Aj z logiky veci vyplýva, že žalobca platil za služby spojené s užívaním a keďže žalovaná služby neužívala, resp. jej bolo zamedzené žalobcom, nemala morálny dôvod platiť úhrady, keďže bývala u syna. Preto sa súd nestotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, že sa má na uplatnené nároky vzťahovať premlčacia doba 10 rokov. Vzhľadom na aplikáciu trojročnej doby súdom na uplatnené nároky, táto by sa vzťahovala iba na mesiace jún, júl 2008, avšak tieto neboli súdom priznané z dôvodu, že boli žalobcom zaplatené zo spoločných finančných prostriedkov v BSM a ďalšie nároky za tieto mesiace neboli priznané z dôvodu dobrých mravov, keďže žalovaná v dome nebývala.

K úmyselnému konaniu žalovanej súd dodal, že pri úmysle žalovanej sa bezdôvodne obohatiť by muselo ísť o také okolnosti a v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený významný zásah do princípu právnej istoty žalobcu. Keďže Občiansky zákonník nevymedzuje úmysel pri premlčaní, súd sa oprel o zákonné ustanovenia Trestného zákona, ktorý vymedzuje úmysel priamy a úmysel nepriamy. Pri priamom úmysle by súd mal za to, že žalovaná chcela porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom. Pri nepriamom úmysle by u žalovanej musela byť splnená podmienka, že vedela o svojom konaní, že môže takéto porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bola s tým uzročená. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalovaná vedela, že svojim konaním porušila, ohrozila chránené záujmy alebo práva žalobcu a že bola takýmto svojim konaním uzročená.

Žalobca si uplatnil za mesiac jún 2008 sumu 54,02 eur (1.627,50 Sk) za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala žalovaná, tento nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. Za tento mesiac si žalobca uplatnil platbu za daň z nehnuteľností v sume 9,24 eur (278,50 Sk), ktorú zaplatil dňa 15.4.2008, teda zo spoločných finančných prostriedkov, ktoré patrili do BSM, ako aj platbu za odpady v sume 18,99 eur (572,- Sk), ktorú zaplatil dňa 24.5.2008 vzhľadom na to, že manželstvo bolo právoplatne rozvedené až dňa 23.6.2008. V tejto časti žalobu zamietol.

Za mesiac júl 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu v celkovej sume 96,76 eur (2.915,- Sk) a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala, nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. V tejto časti žalobu zamietol.

Za mesiac august 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu, poštovné v celkovej sume 179,75 eur (5.415,- Sk). Uplatnené nároky predstavovali sumu 98,42 eur (2.965,- Sk) avšak žalobca súdu nespresnil z akého dôvodu si uplatnil sumu 179,75 eur (5.415,- Sk) a v tejto časti žalobu zamietol.

Za mesiac september 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu, poštovné v celkovej sume 153,79 eur (4.633,- Sk). Zároveň zaplatil žalobca za nedoplatok za elektrinu za rodinný dom v celkovej sume 110,75 eur (3.336,50 Sk), teda 1 55,37 eur (1.668,- Sk) a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala žalovaná, tento nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. V tejto časti žalobu zamietol.

Za mesiac október 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu, poštovné v celkovej sume 232,59 eur (7.007,- Sk) a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala, tento nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. V tejto časti žalobu zamietol. Za tento mesiac však žalobca zaplatil poistenie za rodinný dom v sume 1,24 eur (37,50 Sk) s tým, že v tomto čase bola žalovaná so žalobcom spoluvlastníčkou a bola povinná podieľať sa na poistnom plnení bez ohľadu, či v dome bývala alebo nie a na túto sumu žalovanú zaviazal.

Za mesiac november 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu, poštovné v celkovej sume 98,42 eur (2.965,- Sk) a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala, tento nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. V tejto časti žalobu zamietol.

Za mesiac december 2008 si žalobca uplatnil nároky za rozhlas a televíziu, vodu, plyn, elektrinu, poštovné v celkovej sume 440,35 eur (13.266,- Sk) a tieto nároky súd nepriznal z dôvodu, že žalovaná nebývala v tom čase v dome a išlo o úhrady spojené s užívaním domu a keďže tieto služby neužívala, tento nárok žalobcu nebol oprávnený voči žalovanej. V tejto časti žalobu zamietol. Za tento mesiac zaviazal žalovanú na zaplatenie 1 7,15 eur (215,50 Sk) za vodu na chate Z., ktorej splatnosť nastala dňa 29.12.2008 a žalobca preukázal zaplatenie tejto položky (s tým, že z listinného dôkazu je zrejmé, že platby za vodu Z. boli žalovanej poukazované naspäť z dôvodu ich zaplatenia žalobcom), ako aj na poistenie za rodinný dom v 1 v sume 77,89 eur (2.346,50 Sk), ktorej splatnosť nastala dňa 5.12.2009 podľa faktúry, ktorú žalobca zaplatil. Teda v týchto dvoch nárokoch v celkovej sume 85,04 eur (2.562,- Sk) súd žalobcovi vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie, keďže žalovaná nepreukázala v konaní, žeby bol obmedzovaný jej prístup k chate Z.. Práve naopak, z konaní vyplynulo, že disponuje kľúčom od chaty, z ktorej vypratala osobné veci žalobcu v mechoch, z čoho existuje aj fotodokumentácia, ktorá je súčasťou spisu 21C/112/2011 o vyporiadanie BSM. Nárok žalobcu na zaplatenie nedoplatku za plyn v sume 256,89 eur (7.739,- Sk) súd zamietol z vyššie uvedených dôvodov.

Z vyššie uvedených dôvodov, citovaných zákonných ustanovení súd prvého stupňa zaviazal žalovanú na zaplatenie úhrad predstavujúcich poisťky za nehnuteľnosti, poplatky, dane za nehnuteľnosti v sume 86,28 eur (2.599,50 Sk).

V prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobu zamietol a odmietol žalobcovi vo väčšine uplatnených úhrad poskytnúť ochranu v zmysle § 3 ods. 1 OZ.

Keďže sa žalovaná dostala do omeškania s platením dlhu voči žalobcovi, ktorý si úrok z omeškania uplatnil od poslednej písomne uskutočnenej výzvy doručenej žalovanej dňa 30.5.2011, nasledujúcim dňom 1.6.2011 sa dostala do omeškania, a preto ju súd prvého stupňa zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania.

Vzhľadom na to, že žalobca podal predmetnú žalobu pod sp. zn. 21C/115/2012, v ktorej si uplatňoval nároky za roky 2008, 2009, 2010, 2011 a súd vylúčil jednotlivé roky na samostatné konania, o trovách nerozhodol v týchto konaniach. V tomto zmysle súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 12Co/14/2012, v ktorom je uvedené, že o náhrade trov konania má súd rozhodnúť až po rozhodnutí o celom návrhu žalobcu a v tomto prípade v predmetnom konaní, preto súd rozhodol tak, že o trovách konania rozhodne až po nadobudnutí právoplatnosti vo všetkých veciach týkajúcich sa nárokov za roky 2008, 2009, 2010 a 2011 osobitným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie. Odvolateľ v odvolaní okrem iného uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom súdu

prvého stupňa a naďalej trvá na svojich stanoviskách uvedených na pojednávaní aj prostredníctvom písomných podaní. Má za to, že v súvislosti s vlastníctvom a užívaním nehnuteľností vznikajú povinnosti s platením úhrad tak žalobcovi, ako aj žalovanej ako spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností. Na platbe úhrad za uvedené mesiace roku 2008 sa podieľal výlučne žalobca, čo dostatočne preukázal predloženými listinnými dôkazmi a túto skutočnosť potvrdil aj súd v odôvodnení rozsudku, pričom na platbe týchto úhrad v podobe nákladov za rodinný dom, chatu, garáž, daní poplatkov za odpad, energie a iných poplatkoch sa mala podieľať aj žalovaná, a to vo výške 1 všetkých nákladov ako spoluvlastníčka nehnuteľností. Táto povinnosť jej vyplýva priamo zo zákona, pretože spomínané náklady a ich úhrady sa týkali viac-menej v spojitosti s výkonom vlastníckeho práva ako užívania daných nehnuteľností a tým nárok žalobcu je v tomto smere plne oprávnený. Podľa názoru žalobcu nikdy žalovanej nijakým spôsobom nebránil v užívaní rodinného domu a táto skutočnosť v konaní ani nebola preukázaná. Vo vzťahu k vydanému predbežnému opatreniu, o ktoré súd čiastočne oprel svoje rozhodnutie, je potrebné uviesť nasledovné:

Súd predmetným predbežným opatrením uložil navrhovateľovi povinnosť „zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práva k užívaniu rodinného domu“, čo však spôsobuje, že takýto výrok uznesenia súdu, je nevykonateľný z dôvodu, že navrhovateľovi uložená povinnosť je neurčitá a nejasná. Ak sa má účastníkovi konania uložiť súdnym rozhodnutím povinnosť, je potrebné, aby táto povinnosť bola presne špecifikovaná a vymedzená, aby prípadné splnenie uloženej povinnosti bolo možné vykonať núteným výkonom rozhodnutia, čo v tomto prípade absentuje. Žalobcovi vôbec nebola predmetným rozhodnutím uložená povinnosť na odstránenie kovovej zábrany, ako to uviedol v odôvodnení rozsudku súd. Čo sa týka rozdelenia užívania rodinného domu, k tomu je potrebné uviesť, že k rozdeleniu došlo už v roku 2008 a žalobca tu poukazuje aj na to, že žalovaná až s časovým odstupom troch rokov podala návrh na vydanie predbežného opatrenia. Ďalej je potrebné uviesť, že poschodie rodinného domu si žalovaná na užívanie vybrala sama, v roku 2008, v tom čase do tejto časti domu spolu so synom presťahovala všetok nábytok, a najhodnotnejší hnutelný majetok, cennosti a danú časť domu v roku 2008 uzamkla. Práve žalovaná svojím konaním spôsobila, že zabránila a bráni žalobcovi v užívaní majetku bez rozhodnutia súdu, podobne ako mu bráni v užívaní chaty, kde svojvoľne vymenila zámky, a tým znemožnila žalobcovi túto spoločnú nehnuteľnosť užívať. Po tom, čo žalobca oznámil žalovanej, že už s ňou nemieni spolu žiť, vymenila žalovaná zámky na rodinnom dome a začala bezdôvodne privolať hliadky polície v snahe poškodiť žalobcu. Zo strany žalovanej došlo dokonca k obvineniu žalobcu z domáceho násillia, pričom tieto obvinenia sa ukázali ako nepravdivé a žalobca ani v jednej veci oznámenej žalovanou na polícii nebol uznaný za vinného. Práve aj z tohto dôvodu, aby nedochádzalo zo strany žalovanej k bezdôvodným obvineniam žalobcu, žalobca bol nútený založiť kovovú bariéru, aby tak oddelil tú časť rodinného domu, ktorú užívala žalovaná (I. nadzemné podlažie) od časti, ktorú užíval žalobca (prízemie a suterén). Žalobca týmto len akceptoval žalovanou realizované rozdelenie užívania rodinného domu, pričom každý z účastníkov tak má k dispozícii samostatnú bytovú jednotku so všetkým potrebným vybavením. Na margo osadenia kovovej zábrany žalobca uviedol, že po jej osadení už nedošlo zo strany žalovanej k privolávaniu policajných hliadok. K vyjadreniu žalovanej, že horná časť domu je „prakticky neobývateľná“ sa žalobca vyjadriť nevie, pretože tam od roku 2008 nebol, no musí zároveň prehlásiť, že v roku 2008 táto časť domu bola obývateľná, veď tam bývala žalovaná aj so synom Mgr. I. Q.. Vzhľadom na tieto okolnosti prípadu žalobca nesúhlasí s tým, že v tejto veci postupoval svojvoľne a že tu absentuje dohoda oboch spoluvlastníkov. Pokiaľ žalovaná nesúhlasila s tým, ako bolo rozdelené užívanie spoločnej nehnuteľnosti, nič jej predsa nebránilo v tom, aby sa prípadne domáhala svojich spoluvlastníckych práv podaním žaloby na súde, kde by navrhla iný spôsob užívania spoločnej nehnuteľnosti. To sa však nestalo, žalovaná až po vyše troch rokoch podala návrh na vydanie predbežného opatrenia, aj to len v súvislosti so začatým konaním o vyporiadanie BSM, pričom ani nikdy nenavrhol, akým iným spôsobom by sa mala predmetná nehnuteľnosť užívať.

Zároveň žalobca nemôže súhlasiť s názorom súdu o tom, že pri rozdelení priestorov rodinného domu nebral ohľad na zdravotný stav žalovanej, na jej problémy s bedrovým kĺbom a tým konal v rozpore s dobrými mravmi, keď žalovanej ponechal vrchnú časť domu. Žalobca prenechal vrchné poschodie rodinného domu žalovanej práve z dôvodu, aby pre zriadenú veterinárnu ambulanciu v suteréne domu a pohyb klientov žalobcu nebola počas ordinačných hodín žalovaná nijakým spôsobom rušená a aby žiadnym spôsobom nebolo zasahované do jej práv v súvislosti s výkonom jej vlastníckeho práva k danému domu. To znamená, že takéto konanie zo strany žalobcu naopak smerovalo v prospech žalovanej a nie proti nej, a preto jeho konanie v žiadnom prípade nebolo v rozpore s dobrými mravmi tak, ako uvádza súd v uvedenom rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu v Poprade číslo konania 21 C/115/2012 - 402 zo dňa 25.11.2013 tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I., ktorým súd prvého stupňa žalobe žalobcu čiastočne vyhovel, podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok vo výroku I. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní odvolateľka uviedla, že prvostupňový súd rozhodol v predmetnej veci po rozsiahlom dokazovaní aj napriek tomu, že žalobcovi vo veľkej časti nevyhovel, má za to, že aj položky, ktoré mu prvostupňový súd uznal za relevantné a oprávňujúce žalobcu žiadať od žalovanej úhradu polovice, nie sú oprávnené. Položky týkajúce sa úhrady poisťiek za rodinný dom v sumách 1,24 Eur a 77,89 Eur nepovažuje za také, na ktorých úhradách by sa mala podieľať. Poistiť nehnuteľnosť nie je povinnosť a navyše vinkulácia poisťnej sumy bola výlučne na účet žalobcu a ani sama žalovaná s takými poisťkami nesúhlasila.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v časti, v ktorej prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok vo výroku I., II. podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p. spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolania žalobcu a žalovanej sú neopodstatnené.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré v ostatnom odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na vecne správne konštatovanie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že s prihliadnutím na okolnosti predmetného prípadu súd prvého stupňa túto situáciu posúdil s prihliadnutím na dobré mravy. Osobitné okolnosti, ku ktorým súd prihliadol, boli, že žalobca bránil a bráni v užívaní rodinného domu žalovanej v celom rozsahu. Napriek nariadenému predbežnému opatreniu žalobca neodstránil kovovú zábranu, ktorú osadil dňa 1. 6. 2008 tak, aby sa žalovaná nedostala do časti domu, prízemie, čo potvrdil aj žalobca. Takéto rozhodnutie urobil žalobca sám, bez akejkoľvek dohody so spoluvlastníčkou domu. Ak aj teda nedošlo k dohode medzi účastníkmi konania žalobcovým právom, ktorému by pravdepodobne bola súdom poskytnutá ochrana, mohol podať žalobu na úpravu práv k nehnuteľnosti alebo k nehnuteľnostiam na ich dočasné užívanie, teda do vyporiadania majetku. S takouto svojvoľnou formou obmedzenia užívania spoločnej nehnuteľnosti, akú zvolil žalobca, súd nemohol súhlasiť, pretože je právne neprípustná. Žalobca svoje konanie spočívajúce v osadení železnej zábrany nemôže ospravedlňovať radu právnikov, pretože Občiansky zákonník mu poskytuje právnu ochranu spočívajúcu v občianskoprávných inštitútoch, ktoré je potrebné v obdobných prípadoch aplikovať. Aj keby nebolo súdom nariadené predbežné opatrenie, žalobca nie je oprávnený rozdeliť nehnuteľnosť bez dohody so spoluvlastníkom a rozhodnutia súdu, keďže sa toto užívanie riadi režimom spoluvlastníctva, kde podiely oboch účastníkov konania sú rovnaké - ideálne. Žalobca si svojím konaním uzurpoval právo na jemu vyhovujúcu časť rodinného domu k prízemiu, keďže ide o časť prístupnejšiu k suterénu, kde sa nachádza jeho veterinárna ambulancia, ktorú prevádzkuje v rodinnom dome.

Dobré mravy sú právne významnou hodnotou porovnávajúcou právne normy a ich aplikáciu buď s mravným zmyslom právnej úpravy, alebo ako požiadavku rovných pozícií účastníkov konania. Svojím významom nadobudli význam základných zásad súkromného práva (zásada ekvity). Nemožno opomenúť fakt, že z hľadiska obsahového patrí pojem dobrých mravov k neurčitým pojmom. Avšak aj takto neurčitá norma je aplikovaná na základe priameho zákonného odkazu. Posúdenie toho, čo je v rozpore s dobrými mravmi, je vždy vecou súdu aplikujúceho konkrétnu normu.

Dobrymi mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

Za takejto situácie konštatujúc správnosť záverov súdu prvého stupňa odvolací súd ďalej poukazuje na to, že keďže žalovaná nemohla užívať nehnuteľnosti, pričom žalobca jej bránil v užívaní svojvoľným rozdelením a osadením kovovej zábrany, ktorá taktiež zabránila žalovanej užívať predmetné nehnuteľnosti, tak súd prvého stupňa správne rozhodol, keď žalobcovi uplatnený nárok nepriznal.

So zreteľom na uvedené potom sú námietky žalobcu neopodstatnené a odvolací súd postupom podľa § 219 O.s.p. rozsudok v napadnutom výroku II. (ktorým súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti žalobu zamietol) ako vecne správny potvrdil.

Vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa správne postupoval, ak zaviazal žalovanú k zaplateniu 7,15 Eur za vodu na chate Z. a poistenia za rodinný dom v 1 v sume 77,89 Eur + 1,24 Eur, keďže nebolo v konaní preukázané, žeby bol žalovanej obmedzovaný prístup k chate v Z.. Vo vzťahu k účelnosti poistenia nehnuteľnosti prvostupňový súd správne rozhodol, ak vyhovel v tejto časti žalobe žalobcu z dôvodu, že poistenie bolo vynaložené aj na majetok žalovanej a v prípade poistného plnenia by mala nárok na časť poistnej sumy.

Z uvedených dôvodov námietky odvolateľky v odvolaní sú neopodstatnené, a preto odvolací súd rozsudok vo výroku I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ako vecne správny postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.